

Disertační práce MgA. Václavy Křesadlové

Autorské herectví a jeho proměny v rámci terapie závislých

Posudek školitele

MgA. Václava Křesadlová zúročila při psaní disertační práce své bohaté zkušenosti, které získala jak studiem na KVD a KATaP DAMU, tak také zejména praxí jako pedagožka Duncan Centre a jako terapeutka drogově závislých v Terapeutické komunitě Magdalena, kde začala pracovat nejprve jako asistentka Jaroslava Plichty, po jeho smrti pak převzala jeho program neverbálních technik sama a rozvinula jej. Přestože doktorandka píše o svých zkušenostech, v žádném případě nejde o popisy ustálených terapeutických postupů nebo pedagogických rutin. MgA. Křesadlová koncipovala své působení v komunitě jako kontinuální divadelně-terapeutický výzkum, ve kterém se takřka neoddělitelně prolínají složka umělecká, pedagogicko-terapeutická a osobnostní. V duchu filosofického kréda prof. Ivana Vyskočila, Václava Křesadlová se tím, že vede a učí, zároveň dozvídá, objevuje, učí se. Doktorandka se odmítá spokojovat s jednou nalezeným a neustále hledá účinnější a svobodnější přístup k práci se závislými. Tento její vývoj je také největším příběhem disertační práce – je to narativ o nalézání vlastního jedinečného přístupu k terapii, který v sobě integruje veškeré zkušenosti, které jí přinesl autorský přístup k divadlu, pedagogice, životu.

První velkou kapitolu věnuje autorka úvodnímu zhodnocení zkušenosti, kterou prošla na KATaP DAMU, analyzuje přínos a význam jednotlivých disciplin pro její další práci. Přestože nejsem přítelem těchto návratů ke katedře jako námětu, v tomto případě musím přiznat, že doktorandka popisuje dotyčné procesy na úrovni absolventa doktorského studia – s hlubokým porozuměním

pojmenovává specifika jednotlivých disciplin tak, že i pro školitele bylo toto pojmenování místy objevené, přínosné. Této pasáži je věnována zhruba třetina práce. Zde vedl školitel doktorandku k co největšímu přístupu, k eliminaci příliš osobně zaměřených pasáží.

Druhá a nejpodstatnější část práce je věnována působení v terapeutické komunitě Magdalena. Doktorandka zde nejprve definuje pojem terapeutické komunity, konkretizuje jej na příkladu TK Magdalena a vzdává hold Jaroslavu Plichtovi, který komunitu spoluzakládal a vložil do ní svůj čas, energii i finanční prostředky. Odtud se vydává k popisu neverbálních technik, které Plichta v komunitě zavedl, vystihuje jejich souvislost s dialogickým jednáním a s filosofií katedry ATP. Další podkapitolou je pak vyhodnocování vzájemného vztahu terapie a divadla, a to jak z pohledu vyhledávání divadelních principů v terapii, tak přímo analyzuje působení divadla jako terapeutického nástroje. Uvádí čtenáře do své metodiky a poukazuje na různé nesnáze, které jsou s tímto přístupem spojeny. Konkrétně pak dokládá své závěry na kazuistice jednotlivých projektů od roku 2001 do roku 2010. Již ze samotného výčtu projektů a desetileté zkušenosti je zřejmé, z jak podstatných a prožitých základů práce vychází. Přílohu práce pak tvoří dva DVD disky, které dokumentují divadelní práce z této doby.

Rozsah práce je adekvátní doktorské disertaci v oboru založené na pedagogickém výzkumu – 181 stran.

Charakter výzkumu – jde o výzkum praktický: zkušenostní a osobnostní. Doktorandka ověřuje předpoklady v aktivní komunikaci, zkoumá a vyvíjí specifický pedagogicko-terapeutický model. Tento proces dokládá, jak úzce je provázáno nabývání vlastní psychosomatické kondice terapeuta a pedagoga s technikou či metodou, kterou volí. Tento proces potvrzuje premisy prof. Ivana

Vyskočila a doc. Evy Vyskočilové, že tvořivá pedagogika (a terapii bereme jako její speciální případ) je neodmyslitelná od pedagogické kondice, vnitřní svobody a tvořivosti.

Doktorandka po poměrně dlouhé inkubační době, kdy zpracovávala podněty z četby odborné literatury v rámci svého doktorského studia a vlastně se teprve učila psát v odborném stylu, velmi dobře a pravidelně spolupracovala se školitelem. Pokud jde o samotnou formu – doktorandka zápasila během psaní práce s dozvuky své dyslexie. Jednotlivé kapitoly a verze se vyznačovaly velkou rozkolísaností, pokud jde o stylové uchopení, redundanci i jistou formulační neobratnost. Nesmírnou houževnatostí se jí však tyto problémy podařilo do značné míry eliminovat. Věřím, že předložená práce již dostatečně splňuje požadavky kladené na úroveň odborného stylu. Některé kapitoly jsou napsány dokonce velmi dobře. Zvláštní je, že teoretičtější části práce vykazují přesnější a více svěží jazyk než části kasuistické, které jsou přímou reflexí zkušenosti doktorandky. Práce přináší nové poznatky a je inovativním příspěvkem k rozvoji oboru.

V závěru bych rád vyzdvihl přístup doktorandky, v němž se odbornost pojí s lidským rozměrem, velkou pílí, odvahou a sebezapřením. Práci doporučuji k obhajobě.

V Praze, 23.8.2012

Doc. MgA. Jan Hančil